

Sărbătoarea celor dintâi roade

Sărbătoarea celor dintâi roade

Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: «Când veți intra în țara pe care v-o dau și veți secera secerișul ei, atunci să aduceți la preot un snop din cel dintâi rod al secerișului vostru. Și el va legăna snopul înaintea Domnului ca să vă fie primit; preotul îl va legăna a doua zi după sabbat». Levitic 23.9-11

Sărbătoarea Paștelui înfățișează moartea lui Hristos, purtând păcatul sub judecata lui Dumnezeu în locul nostru. Sărbătoarea Azimelor, care decurge din prima, înfățișează îndepărtarea răului față de care a murit Hristos. Puterea de a îndepărta răul din viețile noastre o căpătăm hrănindu-ne cu Azima cea adevărată, Hristos Însuși. Astfel creștem și devenim mai mult asemenea Lui; și putem ieși în lume purtând pecetea sincerității și a adevărului, despărțiți de viața cea veche, lepădându-ne de manifestările de răutate ca de niște fapte ale omului vechi.

Sărbătoarea cu ocazia căreia era legănat snopul înfățișează învierea dintre morți. În original, cuvântul snop are și sensul de omer. În Exod 16.32 citim: „umpleți un omer cu ea, ca să fie păstrat pentru generațiile voastre”. Aici Hristos este simbolizat de mană; vedem un omer de mană și un omer (snop) cu cele dintâi roade. Ce înseamnă aceasta? Același Om binecuvântat care a venit în lumea aceasta și a murit pe cruce în ascultare de voia lui Dumnezeu a fost înviat dintre cei morți și trăiește spre slava lui Dumnezeu. Este „Același Isus” înviat din morți, începutul unei ordini de lucruri cu totul noi ca rezultat al planurilor lui Dumnezeu.

Învierea lui Hristos ne-a deschis vasta moștenire cerească, aflată mai presus de puterea morții. Nu este de mirare că în 1 Petru 1.3,4 citim despre ea că este nestricăcioasă, pentru că moartea n-o poate atinge; neîntinată, pentru că păcatul nu-o va întina niciodată; și că nu se veștejește, pentru că timpul nu-i va pune niciodată capăt.

Când veți intra în țara pe care v-o dau și veți secera secerișul ei, atunci să aduceți la preot un snop din cel dintâi rod al secerișului vostru. Levitic 23.10

Înțelegem că acest snop era de orz, pentru că orzul prefigurează învierea lui Hristos, în timp ce grâul vorbește despre gloria Lui cerească. În Ioan 6.9 citim despre cele cinci pâini că erau de orz. Ioan este singurul dintre evangheliști care amintește acest detaliu și tot el este singurul care scrie despre bobul de grâu (Ioan 12.24). Este limpede că ideea principală în Ioan 6 este învierea. De asemenea, credem că gloria cerească este tema din Ioan 12. În Israel, secerișul orzului avea loc cu șapte săptămâni înainte de secerișul grâului.

„Snopul din cele dintâi roade” este deci Hristos cel înviat din morți, așa cum citim în 1 Corinteni 15.20: „Dar acum, Hristos a fost înviat dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit”. Apoi snopul era adus înaintea preotului. Aceasta este prima dată când este menționat preotul în Levitic 23. Un preot este o persoană care a fost sfințită pentru a intra în prezența lui Dumnezeu. De ce apare preotul în acest pasaj? Oare nu ca să arate că prin învierea lui Hristos a fost deschis drumul apropierii de prezența lui Dumnezeu?

Acesta este unul din lucrurile noi despre care am spus mai înainte că au fost aduse ca urmare a învierii Lui: o cale de intrare în prezența imediată a lui Dumnezeu. Isus este Marele Preot al mărturisirii noastre. Mai mult, citim: „A intrat o dată pentru totdeauna în locurile sfinte” (Evrei 9.12). El este Cel simbolizat de preot, la fel cum este, prin învierea dintre morți, Cel pe care-L simbolizează ofranda din mâna preotului. El trăiește ca Mare Preot înălțat în prezența lui Dumnezeu. El este adevăratul snop legănat, spre plăcerea veșnică a lui Dumnezeu.

Și el va legăna snopul înaintea Domnului ca să vă fie primit; preotul îl va legăna a doua zi după sabbat. Levitic 23.11

Un alt subiect important adus înaintea noastră aici este „acceptarea”. Privim în sus și Îl vedem pe Omul glorificat în prezența lui Dumnezeu, în plină strălucire a favorii divine și, privindu-L acolo, ne gândim la minunatul verset: „Ne-a făcut plăcuti în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6). Cum rămâne cu păcatele noastre acum? Hristos cel înviat din morți lucrează acum pentru a aduce la îndeplinire tot ceea ce moartea Lui a asigurat pentru gloria lui Dumnezeu și pentru binecuvântarea omului. El a intrat în prezența lui Dumnezeu; lucrarea Lui de Preot a început; omul a fost acceptat; avem astfel acces dincolo de perdea, pentru ca slujirea lui Dumnezeu prin închinarea preoțească să poată continua fără întrerupere.

„Și, în ziua când veți legăna acest snop, să aduceți un miel fără cusur de un an ca ardere-de-tot Domnului și darul ei de mâncare: două zecimi de floare a făinii frământată cu untdelemn, ca jertfă prin foc, de mireasmă plăcută Domnului, și darul ei de băutură de vin, a patra parte dintr-un hin” (Levitic 23.12,13). În aceste daruri aduse împreună cu snopul de grâu avem un simbol a tot ceea ce a fost împlinit pentru plăcerea și pentru gloria lui Dumnezeu în viața Domnului nostru, în moartea Sa și în efectele acesteia, precum și în învierea Lui. Dacă vrem să luăm pe deplin în stăpânire tot ceea ce ne-a dat Dumnezeu prin întruparea Fiului Său, atunci trebuie să păstrăm împreună viața, moartea și învierea Lui în inimile noastre. Toate sunt văzute ca fiind legate una de alta și au un răspuns glorios în Fiul, Omul glorificat, de la dreapta lui Dumnezeu. Viața perfectă și fără păcat a Domnului nostru a fost cea care a dat morții Sale întreaga ei eficacitate, iar răspunsul față de toate acestea îl vedem acum în Hristos în glorie.

Și să nu mâncați pâine, nici grăunțe prăjite, nici grăunțe în spice, până în ziua când veți fi adus darul Dumnezeului vostru: este o rânduială pentru totdeauna în generațiile voastre, în toate locuințele voastre. Levitic 23.14

Înainte ca Dumnezeu să fi primit partea care I se cuvenea în Hristos cel înviat din morți, nu putea fi nimic în Hristos pentru fiii oamenilor. Așa cum vedem în epistole, Dumnezeu are multe pentru noi în Hristos, dar El trebuie să fie în glorie înainte ca noi să putem avea parte de recoltă. Dacă luăm în ordine inversă aceste trei elemente menționate putem înțelege mai bine semnificația lor. Grăunțele în spic vorbesc despre viață în toată vigoarea ei; grăunțele prăjite, despre moarte; pâinea, despre grăunțele transformate în hrană pentru sufletele noastre. Grăunțele în spic Îl reprezintă pe Domnul nostru în timpul vieții Lui în lume; grăunțele prăjite semnifică faptul că viața l-a fost luată sub judecata lui Dumnezeu. Ceea ce rezultă este pâinea – Hristos pe care Îl putem primi ca hrană pentru sufletele noastre.

Sunt multe lucruri pregătite pentru noi în această recoltă în Hristos cel înviat; la fel și în viața și în moartea Lui; dar nu am fi putut să ne bucurăm nici măcar de un singur bob înainte de a fi fost El înviat din morți și de a fi primit locul ce I se cuvenea în prezența lui Dumnezeu.

Nu se pomenește nimic despre vreo „adunare sfântă”, ci accentul cade pe „locuințe”. Dacă facem din această sărbătoare o permanență în locuințele noastre, meditănd în prezența lui Dumnezeu la tot ceea ce este acest Om pentru plăcerea continuă a lui Dumnezeu, aceasta va avea efect asupra fiecărui detaliu al vieții noastre pe pământ. Când înțelegem ceva din ceea ce a fost și este El, aceasta ne face să devenim din ce în ce mai mult asemenea Lui. „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, întocmai ca de la Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). Dumnezeuul nostru vrea ca gloria Lui morală să strălucească în noi și în locuințele noastre.

clickbible.org